

este jön haza. Fuvaros. Igazi félkéz kalmár kocsis lett belőle márról-holnapra, aki Baranyából bort hoz, az erdőből fát, szóval mindig azt, amire épp a legnagyobb szükség van, s amin még külön lehet keresni.

— Itt a kegydij — henege este, amikor nehéz léptekkel bejön a konyhába, hogy nem kell félni. Kezdjük előlről . . . — és nevet, mert tudja, hogy igaza van.

Az özvegy pedig este, amikor a gyerekek már elaludtak, a szoba nyugalmas sötét csendjében ezerszer végiggondol mindent, ami velük történt. S akár hányszor vissza emlékszik, sehogyan sem megy a fejébe mindez. Hiszen valóságos csoda, hogy ők ilyen jól meg vannak, s hogy így élnek. Olyan az egész, mint a mesében. És bár nem tudja biztosan, mégis olyasvalami dereng a fejében, hogy ez Józsi titka, a fiatalság titka, aki az étellel megy előre és nem fél attól, hogy újra kell kezdeni, hiszen neki éppen az az érdekes. Csak akkor szomorodik el, amikor Józsi reggel a lovát csutakolja és kedvenc nótájába fog:

— A csitári hegyek alatt már leesett mind a hó . . .

Akkor kétszeresen érzi, hogy valami elmúlt és csakugyan fiatalnak kell lenni, hogy előlről kezdje az ember ismét az életet, mely szép is, jó is, de mindenképpen nagyon nehéz.

NAZOR VLADIMIR

S Z P Á S Z A N É N E

A banyakemence mellett üldögélt
És így szólt hozzám Szpásza néni:
»Elhasznált, vén csont vagy, öreg,
Amit csinálsz, erő kell ahhoz, férfii.«

»Ált a guzsali, nénikém, figyelj:
A ráma mellett fílsz, az álom elnyomott;
A fonál megpattant, de az ujjaid,
Mintha fonnál mégis; az ujjad mozog.«

A tűzbe néz, majd nézi ujjait,
Rövid, száraz, elhasznált ujjait nézi,
Melyeken munka és robot hagyott
Örök nyomot. És megszólal Szpásza néni!

»Igazad van, Aranyfonalat szövök akkor,
Bár a guzsali megáll, megreked,
Várj. Csak a Riskát amig kihajtom,
S a kaput bezárom. — Veled megyek.«

(Gál László fordítása)